

חזרה אמיתית בתשובה

קִיבוץ ויש לו אקורדיון. עסקים מאוד טובים הוא עושה עם האוטנטיות שלו, היוצא-קִיבוץ הזה. אתם תופסים מה זאת אומרת? אחרי שבוע של הנהלת מיפעל ויחסי-ציבור, מכירת טלוויזיות צבעוניות ועריכת-דיון, דקורציות-פנים ותיכונן-גנים, בקיצור, חיים לא-קלים, מתלבשים הצביקות ו- הדליות והרינות בעממיות, עם חולצות בחוף, נוסעים בעממיות לאיזו וילה עמ' מית, מתיישבים בסלון העממי, בצל ה- אורניגלס העממיים, ושרים, שרים, שרים.

שרים, "הזכרונות הזכרונות", זה הם ש- עושים את זה. הם באים עם בקבוק יין, הם מתיישבים סביב-סביב בסלון על ה- כורסות (והמדקדקים יושבים על הריצ' (פה) ושרים שרי-מולדת. וא לא להבין אותי לא נכון: זה לא קורה בסוף ה- מסיבה, כשנשארים כל אלה שלא תפסו אף מישהו או אלה שתפסו מישהו חזק

תשמעו מה שאני שמעתי. כל יום שירי, ולפעמים גם במוצאי-שבת, פושה עכ" שיו בילוי חדש לגמרי בחברה הישראלית ההגונה. שירה בציבור. באים הצביקות והדליות והרינות, נוסעים לאט בשדרת קזוארינות, מחנים בצד ובזהירות את ה- קורטינות, ונכנסים לבית. שם, במקום ל- התחכך באיזה סלואו הגון, או במקום

פרשי בודיוני-יוני דוה-רים לק-רב

והם שרים את כל השירים הישנים ו- הטובים: "פרשי בודיוני-יוני דוה-רים לק-רב", וגם "ליבלו אגס וגם תפוח, ו- קטיושקה אז יצאה לשוח", וכן כל מיני "שטה שטה", "נמה נמה", "קמה קמה", ו-למה למה". בדיוק כל השירים שהם שרו אותם לפני חמש-עשרה-עשרים שנה בתנועה, כשישבו עם חולצה כחולה והיא עלתה על כל העדיים, מסביב למזורה עם הפינג'אן, ושרו על פלמ"חניק ושמו דודו. הוי דודו, הוי דודו.

אז מה זה צריך להביע כל העסק ה- מוזר הזה? למה הם עושים את זה, ה- אנשים האלה מבית-הכרם, רמת-אביב ו- אחוזה? מה חסר להם בחיים היפים והמסודרים שלהם, בלי שום מרכאות? מה זה נותן להם שהם שרים שוב, אחרי הרבה-הרבה שנים, את אותם שירים שהיו כל-כך נחמדים ורומנטיים ומה-לא כשהיו בני שש-עשרה?

אם זה לא חזרה-בתשובה, אני לא יודע מה זה חזרה-בתשובה. האנשים האלה חוזרים בתשובה אל עצמם. לא אל היהדות, ברוך השם. גם לא אל הערכים הסוציאליסטיים הנעלים שעליהם היו משוחחים בקן של התנועה לפני התחלת השירה. גם לא אל ארץ-ישראל הישנה והטובה וטילו פסח למצדה. לא, אל עצמם הם חוזרים בתשובה, האנשים הטובים האלה- הצביקות והדליות והרי-נות. הם מתאהבים שוב בעצמם, באיך שהם היו לפני חמש-עשרה ועשרים שנה. ערב אחד בשבוע הם עוצמים קצת את העיניים וסותמים קצת את האף, שוכ- חים מהטלוויזיות הצבעוניות, מהמשרתת הפיליפינית ומהאורניגל של שמואל בק, וחוזרים בתשובה: אל התקופה שהאהבה היתה אהבה והמדריך היה מדריך, ש- הספסלים היו מעץ והחולצות היו מכות- נה. אבל בייחוד אני חושב שהם חוז- רים בתשובה אל התקופה שבה עוד עשו ביד.

לעשות אורגיה חמודה שלא מוזיקה לאף אחד, מה הם עושים? שרים. כשמעתי על זה בפעם הראשונה, חשבתי שאני נופל מהריצפה. חשבתי אפי- לו: אולי זה רק פה, רק באיזו שכונה אחת בתל-אביב. אבל לא. מיד כשהתי- חלתי להתעניין התברר לי שהתופעה כללית, ועושים את זה בכל הארץ. כל מיני בחורים ובחורות טובים מאוד, בדרך כלל כאלה שכבר על גיל שלושים הם

מדי. לא, זה בא במקום המסיבה. מה מה שמשגע אותי בכל העניין. הם מזההתחלה באים רק בשביל זה. לשבת ביחד בסלון, כתר-אלכתף-אלכתף, להתי- נועע בשקט לקצב השירים, לפעמים ל- מחוא כפיים, ולשיר.

וגם זאת שמעתי, שהעסק כבר די מאורגן. נה, יש אחד, יוצא קיבוץ, שבא עם אקורדיון, ותפקידו לתת לשירה הזאת בציבור את הגוון האוטנטי, כי הוא יוצא

מט סנדלרים

פיונים שלו על המישבצות הלבנות. זה מזיז את הרצים באלכסון, וזה מזיז את הצרחים רק בקו ישר. המלך הולך משבצת אחת לכל כיוון, והמלכה נעה חופשי-חופשי. הפרשים מדלגים מעל כל

מה אני יכול לעשות? אני מנסה בכל הכוח שיהיה לי איכפת מזה שמשלמים שלושים מיליון למישבחה מפונה מפי"ת חת-רפיח, מנסה, מנסה, ולא הולך לי. ממשיך להיות לא איכפת לי במיל. אני יודע שזה על חשבונך ועל חשבונך, ואני יודע שזה על חשבון מישפחות המצוקה ועל חשבון החוב הלאומי. אני יודע שהם נישלו בדואים וניצלו בדואים ונשאו את שם הביטחון לשווא. הכל אני יודע, ו- ממשיך להיות לא איכפת לי במיל.

מה שאיכפת לי, ששחקני השח לא למדו שום דבר ממה שקרה להם במער- כה הזאת. יושבים להם השחקנים ו- ממשיכים לשחק שח עם עצמם, כאילו כלום לא קרה. כולם שם, בעסק הזה. בגין עם אלונג-מורה ורביץ עם רצועות הביטחון. פרס עם קדום ומאיר תלמי עם רמת-הגולן. לוקחים ישראלים, שכל מה שיש להם בראש זה עבודת-אדמה, רמת-חיים, ומיליון שקל בבנק שיהיה לילדים ממה לקנות דירה, ומזיזים אותם על הלוח. זה מזיז את הפיונים שלו על המשבצות השחורות, וזה מזיז את ה-

הפיונים בקופסת-הזהב

המיכשולים, מחפשים מישבצת קרקע נו- חה בשביל לנחות עליה. אז מה אם הפסידו במערכה הזאת על פיתחת-רפיח כמה מאות פיונים? יש קופסה יפה בשביל לשים בה את ה- כלים שמרידים מהלוח. קופסה מזהב.

אין לנו

בשבוע שעבר, לגמרי לגמרי לא במיק- רה, יצא לי לראות ולשמע את מזכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, ואת שר-האוצר, מר ייגאל הורביץ, מספרים האחד לשני על הצרות שלהם, ונותנים לקהל של מועצת פועלי תל-אביב להאזין. בין ה- שניים, בתור שופט, ישב דוב בן-מאיר שהוא המזכיר של מועצת-הפועלים, בן- מאיר היה אובייקטיבי מאוד. הוא קרא למזכ"ל ההסתדרות, "החבר", ירוחם משל, וגם לשר-האוצר הוא קרא, "החבר" ייגאל הורביץ. עלילה קזאת עליו הורביץ בטח לא שמע כבר מזמן.

בדיוק לידי עמד שומר-ראש אחד של חורביץ, שהאקדה שלו כל הזמן דקר, ל- בכתף. שומר-הראש היה מודאג מאוד, בייחוד מהצלם שעמד מאחורי הורביץ וצילם את הקהל מעבר לכתפו. לעומת זאת לא היה שומר-הראש מודאג מגברת אחת לא-יעירה, שהתחילה לצעוק על הורביץ: "עגבניות, עגבניות, רק על עגבני- יות אתה יודע לדבר. מה עם הבשר, מה עם ה...". בנקודה הזאת התברר שמה שלא מדאג את שומר-הראש מדאג את כבוד השופט, והאדון בן-מאיר נתן הוראה ל- סדרנים להרחיק ביד-ברזל את הגברת עם העגבניות מהאולם.

כל הסיפור לא היה שווה סיפור, אם לא היה ייגאל הורביץ אומר שני מישפ- טים חשובים, שדווקא עליהם לא סיפרו העיתונאים שסיפרו על כל הדברים האחר- רים. כשהרגיזו הקהל את הורביץ עם ה- צעקות שלו על העשירים של הליכוד, סתם לו הורביץ את הפה במישפט אחד קולע: "אל תספרו לי על העשירים של הליכוד. את העשירים עשתה מפא"י ו- עשתה מיפלגות העבודה. אני אז הייתי שם, ותמכתי בזה". זה מישפט אחד.

המישפט השני, זה לא פעם ראשונה שיגאל הורביץ משמיע אותם, אבל כדאי להתייחס אליו. איזה מומחה ליחסי- ציבור בטח הסביר להורביץ, שצביבור כבר אין סבלנות ל, קיצוץ בבשר החי" ול, אין ל"י, והמציא לו סיסמה קצרה חדשה, נו יש אותן המניגות במדינה הזאת." את המישפט הזה אמר ייגאל הורביץ גם שם, במועצת פועלי תל-אביב.

ובכן, חבר ייגאל, צר לי להודיע לך, אבל אין שחר לסיפור החדש הזה עם ה- מניות. פשוט אין. חברת מניות, כידוע, זה מין תאודי שבו לכל חבר יש כמה מניות, שמקנות זכויות. כאשר יש לשני אנשים אותן המניות, פירוש הדבר הוא שיש להם אותן הזכויות. אם זה ככה, אז מכל בחינה שלא תהיה, אין לי ו- לאנשים שישבו שם במועצת פועלי תל- אביב אותן זכויות כמו ליגאל הורביץ, חוץ מזכות אחת, אולי: הזכות לישון תחת הגשר. אנחנו, חבר הורביץ, אין לנו את הזכות להעלות את מחירי החלב

חבר נחמד מאד

שמוע-שמעתי את ח"כ אמנון רוביני- שטיין משתתף ברדיו בשיח-הכמים כל- שהו. פשוט שיפספתי את אוזני למשמע הדברים. לא להאמין. ח"כ אמנון מדבר ממש כאילו לא עברו ארבע שנים, שלו- שים פלגי ד"ש, שני שרי-אוצר ואחד שלום קטן. עוד פעם כל הקישקושים של ד"ש. עוד פעם טוהר הכפיים ושניו שיטת הבחירות, עוד פעם סגולות המנהי- גות וחשיבות הדוגמה האישית. הדברים שתמיד מחזיקים מעמד, אפילו בצוק ה- עיתים הקשה ביותר.

יש לי חבר אחד, שמספר שבגיל עשר זרקו אותו מהצופים. חבר נחמד מאוד. לפעמים אני חושב לי: איזה מזל שזרקו אותו מהצופים בגיל עשר. יצא לי מזה חבר נחמד. אם לא היו זורקים אותו בגיל עשר, עוד היה יוצא ממנו ח"כ אמנון רובינישטיין.

שמים אותם בקופסה, וסוגרים את המיכ- סה. הפיונים מרוגשים שם טוב, כי זו קופסה מזהב. יש עוד הרבה קופסות מזהב, והזהב לא מהכיס שלהם, של שחקני השחמט. הם משיכים לשחק עם התיאוריות שלהם, עם ההגנה ההודית והפתיחה הסינית, מט סנדלרים וחיל המלך.